

PINTÉR BÉLA

A Soha Vissza Nem Térő

Bodolay és Törő csokolóznak a függöny előtt, majd el. Független szét, mind a színen.

KÓRUS (*a Szovjetunió himnuszának dallamára*):

Európa szívében még regnált a cégünk,
De nem láttunk benne már sok rációt.
Globális hiénák sötét gyűrűjében
Tanyát vert szívünkbe sok frusztráció.
De ím, eljöhet a Kánaán!
Az IDC ránk talált!
Bartelt ajánlott egy nagy multi cég!

Vár ránk egy küldetés!
Véget érhet a szenvedés!
Mert a profitunk ebből egy-, azaz egymilliárd!

FREEMAN (*egy hangon kántál, a sorok végén gregorián lezárások*): Az Internacional Deleted Company kelet-európai képviselője kapta a megtisztelő feladatot, hogy végezze el a Fatalisztáni Nagy Beruházás telepítésének első fázisát. Fontos nekünk a helyi vállalatok bevonása, és büszkék vagyunk arra, hogy önökkel dolgozhattunk, de biztosnak kell lennünk abban, hogy az önök cége tiszta.

KÓRUS (*A párttal, a néppel... dallamára*):

Az ország, az erkölcs, a hit és a nemzet vezérelte mindig a
cégünk!
: Mi hunniai szívvel harcolunk a percig, míg lüktet a vérünk! :

FREEMAN: Bennünket elsősorban az önök pénzügyi tisztasága érdekel.

KÓRUS (*egy hangon kántál*):

Sajnos még perben állunk a volt könyvelőnkkel,
aki egy bandita volt.
Ez egy pech,
(*a Lent, hol a tölgyek... dallamára*)
De fél éve volt egy nagy ellenőrzés,
Rendet talált az APEH.
Mindent rendben talált az APEH.

FREEMAN: Szükségünk lesz még egy társadalombiztosítási és egy VPOP-s igazolásra. Ezenkívül a kollégánk szeretné felvenni a kapcsolatot az önök új könyvelőjével!

KÓRUS: Persze! Csak jöjjön! Nincs kifogásunk!
Bármikor megnézheti!
Bár most a Hilda elment nyaralni,
Egy hét múlva lesz jó neki!
Csak egy hét múlva lesz jó neki!

FREEMAN: Jó! Akkor erre visszatérünk egy hét múlva! Most beszéljenek, kérem, a korábbi referenciáikról! Látom, egy fél éve voltak Moldáviában. Hogyan dolgozott ott a cég?

KÓRUS: Tetszett a munkánk a megrendelőnek.
Azt mondta, ez mesészép!
Többször mondta, hogy ez mesészép!

FREEMAN: Nagyszerű! Hát akkor térjünk rá a lényegre! Mr. Goodman White Buffalo döntése alapján az IDC Fatalisztáni Nagyberuházását Kelet-Kumar Tartományban kezdi el. A telepítés első lépcsőjének kivitelezője pedig az önök cége lesz.

Internacionálé. Néma, lassított eufória.

TÖRŐ: Akkor tárgyalhatnánk a költségterítéseinkről?

FREEMAN: A kicsodájukról?

TÖRŐ: Hát, bizonyára lesznek költségeink. Ugye mi fogyóeszközökkel dolgozunk...

FREEMAN: Nézze, asszonyom! Ha ez megfelel önöknek, holnap aláírhatjuk a kész szerződést, ha nem, köszönjük a lehetőséget!

TÖRŐ: Mr. Freeman...

FREEMAN: Szóval nézegessék! Tanulmányozgassák! De nem iszunk közben valamit?

KUNCZ (*az Április négyről szóljon az ének dallamára*):

Mit hozzak önnek? Whiskyt és szódát?
Sört, avagy bort, vagy más egyebet?
Áthozok mindent a konyhából gyorsan,
És megmelegítem a szendvicseket!

Itt vagyok mindjárt! Itt vagyok rögtön!
Itt az egyik lábam, de a másik ott!
Érc torkok szárazon nem maradhatnak!
Ahogy csak bírok, úgy szaladok!

FREEMAN: Érdekes. Hány éve is volt önöknél a rendszerváltás?

TÖRŐ: Nem egészen húsz éve. De kérem, ne beszéljünk erről! Nagyon könnyen felszakadnak még ezek a sebek.

FREEMAN: Bocsásson meg! Hány éves volt ön a rendszerváltás idején?

TÖRŐ: Öt. De tényleg ne beszéljünk róla! Még túl friss az élmény!

FREEMAN: Persze! Természetesen. Ööö...

Kuncz átsuhan a színen.

KUNCZ (*Hoffman bajtársnak, de belső monológként mondja, Hoffman ezt természetesen nem hallhatja*): Két évig ott leszel a közvetlen közelemben! Éjszakára is csak egy fal választ majd el tőled! Ez csodálatos! Ez sokkal több, mint amiről valaha is álmodni mertem!

FREEMAN: Ööö... Mr. Goodman, White Buffalo szeretné, ha mesélnének egy kicsit a cégükről!

TÖRŐ: Ahogy óhajtják! Tibor! Ezt te tudnád a legszebben, a legpontosabban elmesélni!

HOFFMAN (*az Amuri partizánok dala dallamára*):

Kilenc éve, vagy tíz is van talán,
Alakult meg a vállalat...

Mr. Goodman elneveti magát.

TÖRŐ (*mézes-mázos előzékenységgel*): Mi az Mr. Goodman? Min nevetett?

FREEMAN: Mit mond, asszonyom?

TÖRŐ: Csak szeretném megkérdezni Mr. Goodmant, hogy min nevetett! Hogy mit talált olyan viccesnek!

FREEMAN: Ön tisztában van azzal, hogy mit beszél?

TÖRŐ (*dermedten*): De hát én csak... Szerettem volna megkérdezni Mr. Goodmant, hogy min nevetett!

FREEMAN: Mr. Goodman nem nevetett.

TÖRŐ: De igen, az előbb...

FREEMAN: Nem nevetett.

TÖRŐ: Ez esetben elnézést kérek! Bodolay bajtárs, Tibor, folytassátok légy szíves!

BODOLAY: Úgy érted, hogy kezdjük előlről?

TÖRŐ: Igen. Természetesen!

HOFFMAN: Kilenc éve, vagy tíz is van talán,
 Alakult meg a vállalat,
 : Mert egy régi Kft.-ből
 Sok-sok áru ránk maradt. :

Aztán jött egy újabb befektetés:
Felvettünk még két szerelőt.
: És a konkurenciától
Elszívtuk a levegőt! :

Aztán elment két-három munkatárs,
De a hit még bennünk maradt...

KUNCZ (*az Itt van május elseje dallamára*):

Jó étvágyat emberek!
Egyetek és igyatok, mert
Minden falatot frissen,
Minden kortyot frissen
Szereti a magyar ember!

Húzódogni nem lehet!
Mindenfélét vegyetek, mert
Minden falatot frissen,
Minden kortyot frissen...

A szervírozás közben Kuncz hozzáér Hoffman bajtársához. A zene ezen a ponton átvált Mussorgsky Egy kiállítás képei című darabjába. Kuncz euforikus és eksztatikus rángások közepette ki.

TÖRŐ: Tibor, nem gondolod, hogy lassan rá kéne szólnod?

HOFFMAN: Miért pont nekem?

FREEMAN: Eleven kishölgy a kolléganőjük!

TÖRŐ: Igen. Szerelmes a férjembe.

HOFFMAN: Klaudia!

FREEMAN: Ó! Igen? Izgalmasan hangzik. De folytassák, kérem! Ott tartottak, hogy kilépett a cégtől néhány munkatársuk.

KÓRUS: Aztán elment két-három munkatárs,
De a hit még bennünk maradt!
(*átváltanak a Poljuska polje dallamára*)
Pedig drágul a benzin! Elviselhetetlen az áfa!
Mégsem kellett egy fillért se' kölcsön kérnünk!
Sosem került jelzáló a házra!

Hej! Bámul a szakma! Kikezdhetetlen a cégünk!
Mégkérdőjelezhetetlen minden munkánk!
Mégis létminimum alatt élünk.

És őszintén szólva, lefelé ível a pályánk.
Fatalisztán az utolsó reménységünk.
Máskülönben csőd eljárás vár ránk.

FREEMAN: Hát mi is nagy reményeket fűzünk Fatalisztánhoz és az önök munkájához, bár csőd eljárás hál' isten bennünket nem fenyeget! Nos! Mr. Goodman szeretne koccintani önökkel az üzletre és arra, hogy a további együttműködésünk legyen zökkenőmentes... Mindkét fél számára eredményes, gyümölcsöző...

HOFFMAN: Bocsánat! Nem várjuk meg Kuncz bajtársnőt?

FREEMAN: Miért kéne megvárnunk?

HOFFMAN: Hát azért, mert ő is tagja a cégnek, és hát ő is utazik velünk!

FREEMAN: Nem. Csak önök hárman utaznak.

TÖRŐ: Hogyan?

FREEMAN: Nem értem! Maguk nem olvasták el a szerződést?

TÖRŐ: Mr. Freeman, mi elolvastuk! De ott szó sincs arról, hogy csak hárman mehetnénk!

FREEMAN: De igen. A hetedik pontban. Olvassa. Az IDC vállalja, hogy a kivitelező team mind a három tagjának biztosítja a szállást... satöbbi.

TÖRŐ: Milyen három tagjának? Lecsökkentették a létszámot?

BODOLAY: Nem csökkentették le! A kiírásban is háromfős munkacsoportokat kerestek, csak ti nem vettétek észre.

Zene. A Lenin-dal egy részletének katartikus interpretációja.

TÖRŐ: De az hogy lehet? Hogy lehet, hogy mi nem vettük észre?

BODOLAY: Hát úgy, Törő bajtársnő, hogy mikor kinyomtattam nektek a kiírást, ezt a pályázati pontot kihúztam belőle. *(Csend.)*

TÖRŐ: De miért húztad ki? *(Csend.)* Bodolay bajtárs! Egy éve dolgozunk ezen a pályázaton. Azér' oszd már meg velünk légy szíves, hogy mi a kurva anyádért húztad ki azt a pontot!

BODOLAY: Azért, mert én ki akarok menni Fatalisztánba! Nekem szükségem van arra a pénzre, mert én a fizetésemből élek, tudod? És az egy kicsit kevés!

TÖRŐ: És szerinted mi miből élünk?

BODOLAY: Ja! De ti egy kicsivel több fizetést kaptok, mint én. Ráadásul nekem van három gyerekem, nektek pedig egy sincs!

HOFFMAN: Ha most fájdalmat akartál okozni nekem, Bodolay bajtárs, akkor gratulálok! Sikerült!

BODOLAY: Bocsáss meg, Tibor!

TÖRŐ: De mi egy négyfős team vagyunk, bazdmeg!

FREEMAN: Mr. Goodman nem érti a problémát. Egy pillanatig sem vettük komolyan, hogy kivisznek magukkal egy teljesen képzetlen, nyelveket nem tudó negyedik embert, akinek még érettségije sincs!

KUNCZ *(belibben)*: Mr. Freeman! Hordanak a nők csadort Nyugat-Fatalisztánban?

FREEMAN: Igen, sajnos egyre többen.

KUNCZ: És fátyolt?

FREEMAN: Mit?

KUNCZ: Fátyolt! Olyat, mint Seherezáde hord *Az Ezeregyéjszaka meséiben!*

FREEMAN: Ja, tudom. Igen, hordanak olyat is.

KUNCZ: Köszönöm! Csak ennyit szerettem volna kérdezni! *(Kilibben.)*

FREEMAN: Hagyják itthon! Öntözze a virágokat az irodában, amíg maguk kint vannak.

HOFFMAN: Nincs irodánk, Mr. Freeman.

FREEMAN: Akkor rúgják ki!

TÖRŐ: Őt sajnos nem olyan egyszerű kirúgni.

FREEMAN: Ugyan, miért ne lenne egyszerű kirúgni bárkit is?

HOFFMAN (*miközben beszél, felcsendül a Munkás gyászinduló első két sora*): A bátyja volt a cégalapító. Tulajdonképpen az ő alaptőkéjével indultunk el. Aztán sajnos meghalt egy autóbalesetben. Azóta Kuncz bajtársnő a tiszteletbeli elnökünk. Ha ő elmenne, a lelkünk egy darabja is távozna tőlünk.

TÖRŐ: Milyen szépen, milyen pontosan fogalmaztál most is, Tibor.

BODOLAY: Gyerekek! Ezzel előbb-utóbb neki is szembesülnie kell! Higgyétek el, hogy sokkal többet ártunk neki azzal, ha még évekig hitegetjük.

HOFFMAN: Igazad van, Bodolay bajtárs. Te megmondod neki, ha visszajön?

BODOLAY: Én? Nem én vagyok a cégvezető! Velem akarjátok elvégeztetni a piszkos munkát?

TÖRŐ: Tibor, szerintem te tudnád legtapintatosabban elmondani neki. Szerelmes beléd, és tőled még egy ilyen tördöfés sem fájna neki annyira.

HOFFMAN: Ugye ezt most nem mondtad komolyan, Klaudia?

GOODMAN (*béberül*): Mi rosh há kámpáni?

FREEMAN: Mr. Goodman azt kérdezi, hogy ki a cégvezető.

TÖRŐ: Én vagyok.

FREEMAN: Akkor egyértelmű a helyzet. Ezt nyilvánvalóan önnek kell közölnie vele.

TÖRŐ: Hogyne. Persze. Meg is mondom neki, semmi gond. Kuncz bajtársnő! (*Csend.*) De nem mehetnénk mégis négyen?

FREEMAN: Nem.

TÖRŐ: Nem, nem! Nem kérnénk több pénzt, csak hadd mehessünk négyen!

FREEMAN: Szó sem lehet róla!

TÖRŐ: Értem! Semmi gond! Öt percet kérek!

KUNCZ (*fátyolban, hárembölgy jelmezben be, a Katyusa dallamára előad egy idétlen kis műsorszámot*):

Messze-messze létezik egy ország:

Fatalisztán, Kumár Tartomány.

Ott él csendben a gyönyörű Zulejka

Életének büszke tavaszán.

(*Modulál.*)

Nem henyél ő, nem ül a babéron!

Világhírű kivitelező!

Az IDMC-nek telepítést végez,

Őt csodálja minden tervező!

(*Modulál.*)

Mert nem hord fátyolt a Török Szultán lánya!

Szép Zulejka modern asszony lett!

(*Csend.*)

Elnézést. (*Csend.*) Valami baj van? Mr. Freeman! Higgye el, nálunk jobb telepítőket sehol nem talál! Egy-egy jobb szakembert esetleg, de ennél jobb csapatot nem! Itt még igazi bajtársiasság van! Mikor Hoffman bajtárs megkapta az Év Telepítője Díjat, mindannyian úgy örültünk neki, mintha mi kaptuk volna!

TÖRŐ: Nikolett! Van itt egy kis probléma, amiről beszélünk kell! Azt hiszem, nekem is úgy lesz a legkönnyebb, ha belevágok a közepébe! Az a helyzet, hogy csak hárman mehetünk Fatalisztánba, és...

KUNCZ: Első lépcsőben?

TÖRŐ: Tessék?

KUNCZ: Gondolom, a repülőjegyek miatt először csak három ember mehet ki, a negyedik meg egy-két nappal később! Akkor legyek én a negyedik, ugye? Semmi baj, gyerekek! Még úgysem találtam új gazdit a kutyuskámnak! És mikor mehetek utánatok?

TÖRŐ: Mikor jöhetsz utánunk? Ezt... Ezt, azt hiszem, Tibor tudná pontosan megmondani neked!

HOFFMAN: Kuncz bajtársnő! Minden cég, minden vállalat, minden közösség életében vannak nehéz pillanatok, amikor bátornak, erősnek kell lenni, és amikor bizony szembe kell nézni fájdalmas dolgokkal! A mi cégünk... Aminek te tiszteletbeli elnöke vagy, és mindig is az leszel! Szóval a mi cégünk... A mi kis brigádunk elméletileg négyfős, de azt mindig is tudtuk, hogy a szakmai minőség, az elvégzett munka tekintetében igazából nem négy, hanem... Szóval úgy tűnik, nem adatik meg mindenkinek, hogy kijusson Fatalisztánba.

KUNCZ: A Csabira gondolsz, ugye? Arra, hogy a bátyám sajnos már nem érhetette meg ezt a boldogságot, és hogy ez a cég nem négyfős, hanem öt, mert amíg mi együtt maradunk, addig a Csabi is velünk lesz! És biztosan aggódtok miattam, hogy fáj nekem, hogy ő már nem lehet itt! De itt vagytok nekem ti! Te, Törő bajtársnő, te, Bodolay bajtárs, és te, Hoffman bajtárs! Ti vagytok az én testvéreim! Sőt talán többek is, mint testvérek: bajtársak. *(Sír.)* Na, hozom a szendvicseket! *(El.)*

TÖRŐ *(a KISZ-induló dallamára)*:

Földön-égen zeng az új dal: Nincs tovább! Nincs tovább! Nincs
Tovább!

BODOLAY: Azt ugye mindannyian tudjuk, hogy Kuncz bajtársnő reménytelenül szerelmes Hoffman bajtársba. Úgy gondolom, hogy Hoffman bajtársnak össze kéne melegednie vele ma este, Klaudiának rajta kéne kapnia őket „inflagranti”, Kuncz bajtársnő pedig szégyenében magától kilépne a cégből. *(Csend.)*

TÖRŐ: Mit értesz összelegedés alatt, Bodolay bajtárs?

BODOLAY: Hát... Csókolózást, vagy egy kicsit többet. *(Csend.)*

TÖRŐ: Igen. Ez jó ötletnek tűnik.

GOODMAN *(nyugodtan, hēberül)*: Ze be szeder gámur Freeman darkdog!

FREEMAN: Mr. Goodmannak is nagyon tetszik az ötlet.

HOFFMAN: De nekem egy porcikám sem kívánja ezt a nő!

BODOLAY: Gondolj arra, hogy csak a csókolózásig kell eljutnod! Lepakcsoljátok a villanyt, a többit én bevállalom! Ha bekötöd a szemét, még a csókolózást is megcsinálom helyetted!

Bodolay, Freeman és Goodman bátat fordítanak.

TÖRŐ: Te nem akarsz Fatalisztánba menni, ugye, Tibor?

HOFFMAN: Igen, Klaudia. Nem akarok, mert két év rengeteg idő! És nekünk még mindig nincs gyerekünk! És engem a szeretetnek ez az ismeretlen tartománya vonz, nem a Nyugat-Fatalisztáni Nagy Beruházás!

TÖRŐ: Milyen szépen, milyen pontosan fogalmaztál most is, Tibor. Csak egy évig leszünk kint. Utánanézttem. Van egy európai törvény. Nagyon könnyen át tudjuk verni ezeket a karvaly zsidókat. Ha egy év után teherbe esek, ki kell fizetniük mind a két évet! Úgy intézzük, hogy egy év múlva teherbe esek majd, és szépen hazajövünk. De addigra már lesz annyi pénz a bankszámlánkon, hogy tudunk venni egy nagy házat a zöldben, hogy a gyerekeinknek ne a kutyaszaros Rózsadombon kelljen felnőniük.

HOFFMAN: De én is ott akarok lenni a szülésnél!

TÖRŐ: Neked is jár egy hónap szülési szabadság. Erre is van egy európai törvény.

HOFFMAN: Te el tudnád viselni, hogy én megcsókolok egy másik nőt?

TÖRŐ: Nem. Igazad van. *(Megtörtén.)* Istenem!

Kuncz tálcával be.

KUNCZ: Mi a baj, Törő bajtársnő?

TÖRŐ: Semmi baj. Nincs semmi baj.

KUNCZ: Valami nincs rendben a szerződéssel?

TÖRŐ: Minden rendben van a szerződéssel, csak... olyan nehéz ez az egész...

KUNCZ: Nagyon nehéz, Klaudia. Embertelenül nehéz. Fatalisztán nagyon messze van. Egy egészen más kultúra, járványokkal, terroristákkal, skorpiókkal! Az teljesen természetes, hogy most – mikor ilyen kézzelfogható közelségbe került – megijedtél egy kicsit tőle!

TÖRŐ: Nem, Kuncz bajtársnő. Én egyáltalán nem félek Fatalisztántól.

KUNCZ: Dehogynem, Törő bajtársnő! Csak nem mered bevallani magadnak! De ez nem szégyen! Én is így voltam ezzel! De aztán elolvastam Kimberley Jones *Ön-magad és a Cél* című könyvét, és azóta teljesen nyugodt vagyok. Ő például azt mondja, hogy kétféle embertípus van a Földön: a profik és az amatőrök. És hogyan a profik közé akarsz tartozni, akkor félre kell söpörnöd mindent, ami a célod elérésében akadályoz! Persze dönthetsz úgy is, hogy az amatőrök oldalára állsz, de hidd el, sokkal jobb érzés profinak lenni! Tapasztalatból tudom!

TÖRŐ: Figyelj csak, Kuncz bajtársnő! Egy privát dologról szeretnék beszélni veled, a férjemmel kapcsolatban.

KUNCZ: Ööö... Igen?

TÖRŐ: Tudod, mi már öt éve házasok vagyunk, elég jól ismerem őt, és... Szóval nagyon nehéz ezt kimondani egy feleségnek, de úgy érzem, hogy van valakije. De ha konkrétan nem is csal meg, akkor is úgy érzem, hogy már nem belém szerelmes, hanem valaki másba.

KUNCZ: A Hoffman bajtárs? Rá se néz a nőkre! Rajtad kívül mindenkivel távolságtartó. Szinte rideg. Ezt egészen biztosan tudom.

TÖRŐ: Igen, de az utóbbi időben akkor is megváltozott. Ezek igazából csak megérzések és... Ez maradjon köztünk, de... tegnapelőtt átkutattam a holmiját, mert szükségem volt valami bizonyítékra!

KUNCZ: És találtál valamit?

TÖRŐ: Nem. Nem találtam semmit! Jó, hát hajszalakat meg egy fotót rólad, de hát az nyilvánvalóan más okból került a titkos mappájába!

KUNCZ: Egy fotót rólam?

TÖRŐ: Igen, de az nyilván a pályázati portfólióhoz kellett neki, és csak véletlenül került a titkos mappájába. Már, amiről ő azt hiszi, hogy titkos.

KÓRUS (*a Munka hadának a lépése dobog... dallamára*):

Most tudta meg, amit hinnie kell!

Hinnie kell, de még nem fogta fel!

TÖRŐ: De van itt egy konkrétabb dolog is! Nem tudod véletlenül, hogy kinek küldött e-mailt ma reggel nyolckor?

KUNCZ: Tessék?

TÖRŐ: Rosszul vagy, bajtársnő?

KUNCZ: Nem! Egyáltalán nem! Mondjad csak!

TÖRŐ: Szóval, nem tudod véletlenül, hogy kinek küldött e-mailt ma reggel nyolckor?

KUNCZ: Ma reggel nyolckor? Nem tudom! Fogalmam sincs! (*Magában.*) Nekem!

Nekem küldött e-mailt ma reggel nyolckor!

TÖRŐ: Csak azért kérdezem, mert reggel írt valakinek egy e-mailt, amit eredetileg úgy akart aláírni, hogy: „Imádattal: Tibor”.

KUNCZ: Honnan tudod?

TÖRŐ: Figyeltem az ujjait a klaviatúrán! Aztán amikor megkérdeztem tőle, hogy: „Mi az? Kinek írsz?”, kitörölte az „Imádattal”-t, és gyorsan elküldte.

KUNCZ: Ez hánykor volt?

TÖRŐ: Mondom, olyan nyolc körül!

KUNCZ: És több e-mailt nem küldött? Csak ezt az egyet?

TÖRŐ: Nem. Csak ezt az egyet.

KÓRUS: Úgy látom, innen már nincs visszaút!

Elnyeli őt a sötét alagút!

TÖRŐ: Ez azért elég konkrét bizonyíték, nem?

KUNCZ: De igen. Ez elég konkrét.

TÖRŐ: Kuncz bajtársnő! Kérlek szépen, szedd ki a férjemből, hogy kinek küldte azt az e-mailt!

KUNCZ: Jaj, ne!

TÖRŐ: Nikolett! Nekem te vagy az egyetlen barátnőm! Nem kérhetek meg mást! Nagyon szépen kérlek, menj oda hozzá most, és szedd ki belőle, hogy kinek küldte ma reggel azt az e-mailt!

KUNCZ: Most?

TÖRŐ: Igen!

KUNCZ: De hát ott van Mr. Freeman, Mr. Goodman!

TÖRŐ: Te ne törődj a zsidókkal! Én majd foglalkozom velük! Nézd! Tibor átmegy a kisszobába! Menj oda hozzá most!

KUNCZ: Most?

TÖRŐ: Igen, Nikolett! Ha a barátnőm vagy, akkor most odamész hozzá!

KUNCZ: Uramisten, most segíts meg! Most segíts, hogy ne ájuljak el!

KÓRUS: : Rohanj te lángoló, rózsaszín zászló!
Rohanj az erkélyajtón át!
Rohanj a hallba, s ott mindjárt balra
Találod a hálószobát! :

HOFFMAN: Mit keresel itt, Kuncz bajtársnő?

KUNCZ: Én? Én csak szendvics! Szendvics vagyok! Szendvicseket hoztam!

HOFFMAN: Kinek?

KUNCZ: Kinek? Hát Mr. Goodmannek.

HOFFMAN: Miért a hálószobába?

KUNCZ: Miért? Hát azért, mert gondoltam, ha elalszik, legyenek nála szendvicsek!

HOFFMAN: Értem.

KUNCZ: Kaptam egy e-mailt, Hoffman bajtárs.

HOFFMAN: Milyen e-mailt?

KUNCZ: Amit ma reggel küldtél.

HOFFMAN: Ja! A bérszámfejtési táblázatokat?

KUNCZ: Igen. És csak úgy volt aláírva, hogy: Tibor.

HOFFMAN: Miért, hogy kellett volna aláírnom?

KUNCZ (*csábosan*): Hát... Nem tudom!

HOFFMAN: Na jó! Bocsáss meg nekem, Istenem! Milyen szép vagy ma este, Kuncz bajtársnő!

KUNCZ: Jaj!

KÓRUS (*a Varsavianka dallamára*):

Elkezdte Hoffman az ostromot végre!
Már attól tartottunk, hogy sosem vág neki!

De úgy látszik, mégis csak jó magyar ember:
Megteszi akkor is, ha nem tetszik neki.

HOFFMAN: Úgy értem, hogy milyen szép vagy ma este is!

KUNCZ: Igyekeztem, hogy... Jó benyomást tegyek a... A külföldiekre...

HOFFMAN: Csak rájuk?

KUNCZ: Nem... Nem csak rájuk.

HOFFMAN: Izgatott vagy, Kuncz bajtársnő?

KUNCZ: Én? Nem! Egyáltalán nem... (*Krakovórohamot kap.*)

HOFFMAN: Minden rendben?

KUNCZ: Elnézést, ráköhögtem a szendvicsekre!

HOFFMAN: Semmi baj!

KUNCZ: Igen. Zavarban vagyok. Borzasztó zavarban vagyok.

HOFFMAN: Milyen furcsa, hogy évek óta egymás mellett dolgozunk, és most érzünk először ilyet!

KUNCZ: Én azóta zavarban vagyok, amióta először megláttalak téged, Hoffman bajtárs! Bár, azt hiszem, hogy erre az érzésre létezik egy szebb szó is.

HOFFMAN (*magában*): Istenem! Szegény kis hülye! Én képtelen vagyok erre!

KUNCZ: Hová mész, Hoffman bajtárs?

HOFFMAN: Egy pillanat, csak ránézek Mr. Freemanékre!

KUNCZ: Ne hagyj most magamra, kérlek! Nem akartalak megijeszteni!

KÓRUS: Mert érzi a percet! Tudja a dolgát!
El fogja előbb-utóbb csábítani!

Mert mindenki tudja, hogy irtózik tőle,
De fontosak számára a munkatársai!

HOFFMAN: Miért nincs rajtad gyakrabban ez a sál?

KUNCZ: Gyakrabban? De hát mindennap ebben vagyok!

HOFFMAN: Mindennap?

KUNCZ: Tavaly tavasszal elejtettél egy fél mondatot, hogy milyen jól áll nekem ez a kis sál, azóta mindennap ebben vagyok. Nem vetted észre?

HOFFMAN: De igen, csak... Istenem, mennyire kívánlak!

KUNCZ: Ne! Tibor! Ne!

HOFFMAN: Miért ne?

KUNCZ: Azért, mert túlságosan szeretlek!

HOFFMAN: Hát akkor?

KUNCZ: Te ezt nem értheted meg, Hoffman bajtárs! Én most tényleg úgy érzem magam, mint egy apáca, akihez benyitott Jézus Krisztus!

HOFFMAN: Ugyan már, Noémi!

KUNCZ: Nikolett vagyok!

HOFFMAN: Jaj, ne haragudj!

KUNCZ: Semmi baj! Szólíts bajtársnőnek! Úgy majd nem törik meg a varázs!

HOFFMAN: Egy pillanat...

KUNCZ: Hová mész?

HOFFMAN: Kinézek, hogy biztosan hallgatózik-e a feleségem!

KUNCZ: Micsoda?

HOFFMAN: Úgy értem, hogy kinézek, hogy nem hallgatózik-e a feleségem!

KUNCZ: Tibor, nem tárolhatod tovább a fényképemet a titkos mappádban!

HOFFMAN: Tessék?

KUNCZ: Ki kell vened a fényképemet a titkos mappádból, és új rejtékhelyet kell neki keresned!

KÓRUS (*egy PUSH feliratú tálcával közelednek*):

Pardon, hogy hívatlan törtünk önökre,
De hoztunk egy ajándékot Mr. Goodmantól!

Ezt a csekélységet el kell fogadni,
Mert úgy tűnik, a feladat nem megy magától!

Csak bátran a vészben! Bátran keményen!
Meg fogod előbb-utóbb hódítani!

De addig is éljtek a hófehér anyaggal!
Hidd el, úgy könnyebb lesz majd elbódítani!

HOFFMAN: Mi ez?

FREEMAN: Ez kérem szépen egy ablak a valóságra. Parancsoljanak! Tekintsenek ki rajta!

HOFFMAN: Ne haragudjon, Mr. Freeman, de mi még sohasem próbáltunk ilyesmit, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ki szeretnének próbálni!

FREEMAN: Igen? Akkor vessen egy pillantást a kis bajtársnőjére!

Kuncz bajtársnő möhön felszív egy csíkot.

HOFFMAN: Klaudia, erről nem volt szó!

TÖRŐ: Legalább kipróbáljuk életünkben először és utoljára! Erre nem lehet rászokni! Könnyebben túlesünk ezen az egészen!

FREEMAN: Na! Gyerünk, Hoffman! Nézze, milyen jó állapotban van már a kiscsaj! Tessék belevágni!

BODOLAY: Mondom, ha bekötöd a szemét, én mindent megcsinálok helyetted, csak hergeld még! Hergeld!

Tibor és a többiek is felszívnak egy-egy csíkot.

KUNCZ *(falhoz vágja a szendvicseket):*

Repülj te lángoló rózsaszín zászló!

Vezess az éjék éjén át!

Vezess a harcra!

Sok fáradt arcra, derítsd a hajnal bíborát!

HOFFMAN: Nyugodj meg! Semmi baj!

KUNCZ: Nem-nem! Még nem csókolhatsz meg! Még nem! Előbb el kell mondanod, hogy mikor szerettél belém!

HOFFMAN: Hogy mikor szerettem beléd? Megmondom én neked, hogy mikor szerettem beléd! Na, ide figyelj! Emlékszel az első napra, mikor találkoztunk?

KUNCZ: Minden pillanatára!

HOFFMAN: Te bejöttél egy őrjítően piros, lenge kis nyári ruhában!

KUNCZ: Januárban?

HOFFMAN: Milyen januárban?

KUNCZ: Mi januárban találkoztunk először, és nekem sohasem volt piros nyári ruhám!

HOFFMAN: Kit érdekel! Engem nem érdekel a valóság! Én most arról beszélek, hogy hogyan él bennem az az első pillanat!

KUNCZ: Úristen, de izgalmas!

HOFFMAN: Igen! Szóval, te bejöttél hozzánk, és én láttam, hogy milyen... hogy milyen... hogy milyen arányos a testalkatod és... Na! Így történt!

KUNCZ: Istenem! Milyen gyönyörűen, milyen érzékenyen mesélted el! Gyere! Most már megcsókolhatsz! De nagyon finoman! Ne kapkodd el! Erre vártam egész életemben!

HOFFMAN (*kiabál*): Jó! Akkor most megcsókollak!

KUNCZ: Miért kiabálsz?

HOFFMAN: Azért, mert boldog vagyok!

Hoffman megcsókolja Kunczot. Közben Bodolay, Freeman és Goodman a Békén szusszan a mackóhad című munkásmozgalmi altatódalt dúdolja.

KUNCZ: Vetkőzz le!

HOFFMAN: Tessék?

KUNCZ: Vagy előbb vetkőzzek le én?

HOFFMAN: Én nem gondolom, hogy most tovább kéne mennünk.

KUNCZ: Miért?

HOFFMAN: Félek a feleségemtől.

KUNCZ: Most mennyi mindent hazudhattál volna, de nem hazudtál, mert te nem tudsz hazudni!

HOFFMAN: Dehogynem.

KUNCZ: Nem tudsz hazudni, Hoffman bajtárs! Nagyon szeretlek! El sem tudod képzelni, hogy mennyire szeretlek téged! Ugye nem tudod elképzelni?

HOFFMAN: De igen, mert...

KUNCZ: Mert?

HOFFMAN: Mert én is nagyon szeretlek.

KUNCZ: Ugye nem szánalomból vagy itt most mellettem! Ugye nem azért, hogy szegény kis penészvirágnak is legyen jó egyszer életében!

HOFFMAN: Nem.

KUNCZ: Akkor most levetkőzőm, jó?

HOFFMAN: Nem.

KUNCZ: Kérlek! Kérlek! Engedd meg!

HOFFMAN: Most nem biztonságos.

KUNCZ: Nem érdekel! Csak az érdekel, hogy nagyon kívánlak, mert ez nem egy lehetőség a sok közül, hanem ez a soha vissza nem térő.

HOFFMAN: Jól van. Akkor szeretném bekötni a szemed.

KUNCZ: Miért?

HOFFMAN: Mert amikor rólad ábrándoztam éjszakánként, mindig úgy képzeltem el az első alkalmat, hogy bekötöm a szemed.

KUNCZ: Istenem, milyen izgató férfi vagy te! Gyere, kösd be a szemem! Aztán csinálj velem, amit csak akarsz! Te bármit megtehetsz velem! Bármit!

Hoffman beköti a szemét. A többiek lassan beszivárognak.

KUNCZ: Hú! Ez nagyon félelmetes! Hoffman bajtárs, nekem ez lesz életemben a második, ugye nem hiszed el?

HOFFMAN: De. Elhiszem.

KUNCZ: Úgy félek, hogy csalódnai fogsz bennem!

HOFFMAN: Nem fogok, érzem, hogy nem fogok, Noémi!

KUNCZ: Nikolett vagyok!

HOFFMAN: Jaj, ne haragudj!

KUNCZ: Semmi baj, Hoffman bajtárs! Én azt olvastam Kimberley Jones-nál, hogy a férfiakat az izgatja fel a legjobban, ha a nők csúnyán beszélnek. Ez igaz?

HOFFMAN: Nem.

KUNCZ: Nem?

HOFFMAN: De igen!

KUNCZ: Igen? Akkor nézd csak! Én felfekszem ide így! Nézd! Nézd csak, milyen nedves a puncim! Tedd ide a kezed! Tedd ide! Tedd rá a kezed, vagy leveszem a kötést a szememről! Na, látod! Látod, milyen okos nagyfiú vagy! Érzed, milyen nedves?

HOFFMAN: Igen.

KUNCZ: És szereted a nedves puncit?

HOFFMAN: Igen.

KUNCZ: Igen? Akkor szépen, finoman csúsztasd be az ujjad! Lassan... Lassan... Ügyes vagy. Most a másikat! Aaa! Félreértettél! Úgy értettem, hogy a másikat is! Aha! Aha! Ügyes nagyfiú vagy! Nagyon ügyes nagyfiú vagy! Szeretnéd, hogy a számba vegyem a faszodat? Hm? Nem? Olyan hülyén érzem magam, nagyon idétlen ez a csúnya beszéd, ugye?

HOFFMAN: Nem. Jól csinálod.

KUNCZ: Akkor szeretnél már megbaszni, ugye?

HOFFMAN: Igen.

KUNCZ: Akkor mondd!

HOFFMAN: Mit?

KUNCZ: Azt, hogy szeretnék megbaszni!

HOFFMAN: Szeretnék megbaszni!

KUNCZ: Aaa! Még!

HOFFMAN: Szeretnék megbaszni!

KUNCZ: Akkor gyere! Megbaszhatsz! Basszál meg!

Bodolay bekészül.

HOFFMAN: De nem érhetünk egymáshoz, jó?

KUNCZ: Jó, ahogy akarod! Mindent úgy csinállok, ahogy akarod, csak basszál meg!

Bodolay már behatolna Kunczba, de Mr. Freeman barátságosan megveregeti a vállát.

FREEMAN: Mr. Bodolay! Kérem, fáradjon odébb!

BODOLAY: De szeretnék segíteni a bajtársamnak! Megígértem neki!
FREEMAN: Biztosíthatom, hogy nemsokára módja lesz rá, most azonban kérem, engedje ide Mr. Goodmant!
BODOLAY: De miért?
FREEMAN: Jól esne neki, és a barátság igazi gesztusaként értékelné, hogyha ön átengedné neki az első kört!
BODOLAY: Ja... Igen... Persze... Parancsoljon...
FREEMAN: Köszönjük szépen! Pontosan ezt vártuk öntől!
KUNCZ: Gyere már! Kérlek! Gyere! Hatolj belém!

Mr. Goodman behatol.

KUNCZ: Aaa! (*Mr. Goodman mozdulataira*) Imádlak! Imádlak! Imádlak! Beszélj te is, kérlek! Mondj valamit!
HOFFMAN: Nem tudok! Most nem tudok.
KUNCZ: Hol vagy?
HOFFMAN: Itt vagyok fölötted.
KUNCZ: De érdekes! Olyan mintha egészen távol lennél, de ez is nagyon izgalmas! Mondj valamit!
HOFFMAN: Nem tudok.
KUNCZ: Jó, semmi baj! Akkor leveszem a kötést, hogy legalább lássalak!
HOFFMAN: Ne! Ne vedd le! Akkor beszéljek? Akarod, hogy beszéljek?
KUNCZ: Igen!
HOFFMAN: Jó! Akkor... Nagyon... Nagyon szeretlek!
KUNCZ: Én is! Én is nagyon szeretlek!
HOFFMAN: Nagyon kívánlak!
KUNCZ: Én is! Én is nagyon kívánlak!
HOFFMAN: Nagyon... Nagyon... (*Nem jut eszébe semmi. Bodolay sűg neki.*) Imádom a pinádat!
KUNCZ: Én is imádom a faszodat! Imádom a kemény faszodat!
HOFFMAN: Még soha életemben nem basztam ilyen nedves, lepcsés... lucskos pinát, mint a tiéd!
KUNCZ: Ez álom! Ezt nem hiszem el! Ez csoda! Angyal vagy!

Mr. Goodman elélvez.

HOFFMAN: Bazdmeg!
KUNCZ: Semmi baj! Majd beveszek egy esemény utánit! Semmi baj!

Mr. Freeman odatessékeli Bodolayt.

FREEMAN: Nos, Mr. Bodolay! Eljött az ön ideje! Ugye, hogy nem is kellett olyan sokat várni! Zavarja Mr. Goodman spermája vagy letöröljem?
BODOLAY: Nem, köszönöm...
FREEMAN: Nagyszerű! Akkor lássson hozzá! Taste and enjoy!

KUNCZ: Na! Máris? Te jó ég! Mi vagy te? Tenyészcsődör?

Bodolay próbálkozik, de nem megy neki.

KUNCZ: Jaj! Megijesztettek? Ne haragudj! Tibor, az teljesen természetes, hogy ejakuláció után tíz másodperccel még nincs erekció! Ilyesmit senkitől sem várhatnék el!

Bodolay mutatja, hogy ez ma már nem fog menni, majd elkullog.

FREEMAN: Mi az, Bodolay? Miért nem segít a barátjának?

BODOLAY: Nem tudom, Mr. Freeman... A vérnyomásom lehet talán az oka! Elnézést kérek!

FREEMAN: Akkor miért hitegette, hogy így segít neki, meg úgy segít neki! Komolyan mondom, hogy ettől a kelet-európai lelkülettől egyszerűen hányingerem van!

KUNCZ: Várunk egy tíz percet, és újra kezdjük, jó?

HOFFMAN: Nem, nem! Arra már nincs időnk! Leveheted.

Mind el.

KUNCZ: Haragszol rám, hogy olyan csúnya szavakat mondtam veled?

HOFFMAN: Nem. Izgalmas volt.

KUNCZ: Ne haragudj, hogy nem jutottam el a csúcsra! Sajnos én ilyen lassú vagyok.

HOFFMAN: Nem haragszom.

KUNCZ: Majd legközelebb, ugye?

HOFFMAN: Igen, majd legközelebb.

KUNCZ: Megbántad? *(Csend.)* Nem így képzelted el az első alkalmat, ugye?

HOFFMAN: Hát nem. *(Csend.)*

KUNCZ: Úgy érted, hogy csalódást okoztam neked?

HOFFMAN: Nem. Nem okoztál csalódást.

KUNCZ: Mondjuk én sem így képzeltelek el téged az ágyban.

HOFFMAN: Nem?

KUNCZ: Hát nem. De az az igazság, hogy a valóságban sokkal izgalmasabb vagy, mint az álmaimban. Olyan a szeretkezés veled, mintha egyszerre több férfival lennék!

HOFFMAN: Bocsáss meg, Kuncz bajtársnő, de vissza kell mennem a többiekhez!

KUNCZ: Nagyon szeretlek.

HOFFMAN: Én is, de vissza kell mennem!

KUNCZ: Persze. Csak előbb csókolj meg!

HOFFMAN: Most már nagyon régóta itt vagyunk. Gyanús lesz!

KUNCZ: Utoljára! Kérlek!

Összecsókolóznak.

KUNCZ: Ööö! Klaudia! Azt hiszem, sikerült belevonnom a férjed egy elég mély, őszinte beszélgetésbe – azért voltunk bent ilyen sokáig –, és úgy érzem, hogy alaptalan volt a félelmed.

TÖRŐ: Meg tudnád fogalmazni nekem, hogy mit jelent számodra a bajtársiasság?

KUNCZ: Én... Én... Rákérdeztem konkrét nőkre, és tényleg... Tényleg úgy láttam, hogy csak te érdeked...

TÖRŐ: Elég, ha tőmondatokban válaszolsz! Nekem ilyen szavak jutnak eszembe, hogy bizalom, szeretet, tisztaság, őszinteség.

KUNCZ: Én... Én... Rákérdeztem konkrét nőkre, és...

BODOLAY: Ennek semmi értelme, Nikolett! Mindannyian láttuk, hogy mi történt a hálószobában. Ti nem vettétek észre, mert Tibor háttal állt nekünk, neked pedig be volt kötve a szemed, de mi azért elég jól láttunk mindent. Klaudia is, és hát sajnos mindenki.

FREEMAN: Sajnos igen! Tudja, mi bejártuk az egész világot, és hát láttunk már elég gyomorforgató dolgokat, de amiben önök részesítettek bennünket, az még nekünk is sok volt! Mr. Goodman rosszul lett, és azonnal visszament a szállodai szobájába. Azt hiszem, szüksége lesz egy hétre, hogy kiheverje az ön gusztustalan, ocsmány, ordenáré mondatait!

TÖRŐ (*fájdalmasan mosolyogva*): És tudod, az a legmegalázóbb az egészben, hogy amikor megéreztem, hogy megcsal a férjem, téged kerestelek meg. Mert azt hittem, hogy te a barátnőm vagy! És én, mint egy szerencsétlen, naiv idióta elmondtam neked a fájdalomam! Segítséget kértem tőled! Pont tőled, aki már hónapok óta a pofámba hazudtál!

KUNCZ (*sír*): Nem! Ez volt az első alkalom! Ez volt a legeslegelső alkalom!

TÖRŐ: Sokszor kinevettetek engem, ugye? Mit tudom én! Mikor baszás után feküdtetek az ágyon, biztosan szóba kerültem én is, és gondolom, jókat nevettetek rajtam!

KUNCZ: Nem! Ez volt az első alkalom!

TÖRŐ: Vigyázz, folyik a geci a combodon!

KUNCZ: Anyucikám! Anyucikám!

TÖRŐ: Tudod, én meg is bocsátok neked, mert keresztény ember vagyok. De hiszem, hogy létezik a gondviselés, és vissza fogod kapni azt a fájdalmat, amit most nekem okoztál. Illetve hát okoztatok, mert a férjem legalább annyira benne van, mint te!

KUNCZ: Nem! Ő nem tehet semmiről! Én erőltettem ezt az egészet! (*Egyre jobban sír.*)

TÖRŐ: Aha! Persze! Hát ez már csak így szokott lenni! Ja! És biztosan elterveztétek már, hogy hogyan fogtok kijátszani engem majd Fatalisztánban, de azt hiszem, nem fogok tovább asszisztálni az aranyos kis játékaitokhoz. Menjetek csak ki nélkülem! Biztosan nagyon romantikus lesz.

KUNCZ: Ne! Klaudia! Te nem maradhatsz itthon! Akkor szétesne a cég!

TÖRŐ: Miért esne szét? Te leszel a cégvezető! Te majd összetartod!

KUNCZ: De én egy teljesen képzetlen, tehetségtelen, kétbalkezes hülye vagyok! Én nem tudnálak helyettesíteni téged! Én vétkeztem ellened! Engem büntess meg, ne a céget!

BODOLAY: Nyugalom, Kuncz bajtársnő! Klaudia természetesen nem akar megbüntetni senkit!

TÖRŐ: És ő büntethet engem azzal, hogy évek óta a pofámba hazudik?

BODOLAY: Törő bajtársnő! Én tudom, hogy most nagyon nehéz neked, de arra kérek, hogy próbálj most egy kicsit csendben maradni! Szeretném megoldani a problémát. Köszönöm szépen! (*Kuncznak.*) Na! Jól van, Nikolett! Semmi baj! Az a helyzet, hogy bármennyire is furcsán alakult ez az este, nekünk mindenképpen ki kell mennünk Fatalisztánba. Mármost Tibornak, Klaudiának és nekem! És hát, muszáj megbeszelnünk egy-két dolgot az utazással kapcsolatban. Úgyhogy szerintem mindenkinek úgy lenne a legkönnyebb, ha te most szépen hazamennél. Hazamész, kialszod magad, holnap reggel tiszta fejjel átgondolod ezt az egészet és... Jó, hát, eleinte biztosan nehéz lesz, de előbb-utóbb megtalálod majd a módját, hogy pozitívan gyere ki ebből a történetből! (*Csend. Kuncz sír.*) Én megígérem neked, hogy mindennap fogunk Skype-olni! Ha összeállítasz egy listát, hogy mit szeretnél volna odakint vásárolni, én vállalom, hogy beszerezem és elküldöm neked! Mit tudom én: ékszereket, fátvolt, de akár egy tevenyerget is! (*Csend. Kuncz sír.*) Én biztos vagyok benne, hogy Klaudiában előbb-utóbb leülepednek majd ezek a dolgok, és szerintem egy év múlva akár ki is jöhetsz hozzánk vendégségbe! Mikor is van a születésnapod? Április másodikán?

KUNCZ: Elsején.

BODOLAY: Elsején! Hát persze! Akkor úgy fogjuk megszervezni, hogy kint leszel március harmincegytől április másodikáig, és elsején délelőtt tartunk egy nagyon jó bulit! Jó?

KUNCZ: Jó.

BODOLAY (*szelíden*): Na! Menjél most szépen haza, Kuncz bajtársnő!

Kuncz lassan el. Zene.

FREEMAN: Hát nézzék! Ez egyszerűen fantasztikus volt! Azt kell, hogy mondjam, ha Fatalisztánban is ilyen rugalmasan, ilyen kreatívan oldják meg a problémákat, akkor biztos vagyok benne, hogy még nagyon sokszor fogunk együtt dolgozni!

BODOLAY: Köszönjük szépen!

FREEMAN: Például maga, Bodolay, hogy találta ki ezt az egészet? Itt helyben improvizált, vagy otthon már eltervezte?

BODOLAY: Hát! Is-is!

FREEMAN: Mit is mondott? Hány gyereke van?

BODOLAY: Három. Két fiú és egy kislány.

FREEMAN: Nincs magánál véletlenül fotó?

BODOLAY: De igen!

FREEMAN: Kíváncsi vagyok a kis bébikre!

BODOLAY: Hát, már nem olyan kicsik! Ó Karcsika, a legidősebb...

Freeman otthagya Bodolayt.

FREEMAN: És hát amit maga itt véghez vitt, Hoffman! Az egyszerűen heroikus volt! Ahogy az a nagykönyvben meg van írva! Erre eljövök ide a világ végére, és látok egy Hoffman Tibor nevű hús-vér etalont. De mindenki! Maga is, Klaudia, ahogy a végén azt a monológot elmondta, egyszerűen felállt a szőr hátamon! És hát az a mondat! Az a: „Sperma van a harisnyádon!” Vagy hogy is volt?

TÖRŐ: Ja! „Vigyázz, folyik a geci a combodon!”

FREEMAN: „Vigyázz, folyik a geci a combodon!” Nagyon durva volt! Nagyon durva! Ott megállt a kés a levegőben!

TÖRŐ: Köszönöm szépen!

FREEMAN: Szóval, én azt mondom, hogy mindannyian legyenek magukra nagyon-nagyon büszkék! Igyanak meg rengeteg pezsgőt! (*Push-os tálcát nyújt át.*) Ezt Mr. Goodman küldi önöknek! Aki egyébként szintén szívből gratulált, csak vissza kellett mennie a szállodába, mert ejakuláció után fél órával menetrendszerűen elalszik, és hát nekünk ugye kora reggel indul a gépünk! (*A push-os tálcára mutat.*) Egyébként, ha Fatalisztában ilyesmire lenne szükségük, keressék Omar El Ecse-dit! Hivatkozzanak rám, és mindent megkapnak tőle diszkontáron!

TÖRŐ: Köszönjük szépen!

FREEMAN: Én köszönöm, mert biztos vagyok benne, hogy egész életemben emlékezni fogok erre a tartalmas estére! Még egyszer: két nap múlva indulás, készüljenek az útra, és legyenek magukra nagyon-nagyon büszkék!

HOFFMAN: Miért nem akkor kaptál rajta, mikor először megcsókoltam? Miért kellett ezt nekem végigcsinálni, Klaudia?

TÖRŐ: Egy csók kevés lett volna!

HOFFMAN: Tökéletesen elég lett volna!

BODOLAY: Lehet, hogy elég lett volna, lehet, hogy nem. Bármikor megszakíthatad volna a történések menetét, de nem tetted meg. Mégpedig azért nem, mert tudtad, hogy ennek így kellett történnie. Hogy Kuncz bajtársnő alkalmatlan a pályára, azt évek óta tudtuk. Mint ahogy azt is, hogy nem maradhat már sokáig a cégnél. Van abban valami törvényszerű, hogy ez éppen ma este következett be, mikor a vállalat a soha vissza nem térő lehetőség kapujához érkezett. Fennállásunk óta most vagyunk a legerősebbek. A terheket kidobtuk, a léghajó útra kész! Aki vissza akar fordulni, az most még megteheti. Aki viszont repülni akar, az szorítsa meg ezt a két kezét, és váltsa valóra az álmait! A közös, nagy álmunkat, ami miatt ezt a céget megalapítottuk!

Lassan összekapaszkodnak.

KÓRUS: Mert a jólét a célunk!
A jólét a harcunk!
S a cégünk nevével lesz jobb a világ!

A jólét a célunk,
A jólét a harcunk,
S a cégünk nevével lesz jobb a világ!
Új világ!

Felszívják az ajándék push-t. Ferihegyi szignál.

HANG: Tájékoztatjuk kedves utasainkat, hogy az Air Fatalisztán 324-es radzsapúri járata előreláthatólag negyven perccel késik. A késésért elnézésüket kérjük!

KÓRUS: Sej, a mi elnézésünk nem kérheti akárki!
Mert a mi vállalatunk most tanul meg szállni!

Feriehegyi szignál. Kuncz bácsi érkezik.

HANG: Tájékoztatjuk kedves utasainkat, hogy az Air Fatalisztán 324-es radzsapúri járata előreláthatólag további harminc perccel késik. A késésért elnézésüket kérjük!

KÓRUS: Most kezdjük bontogatni fényes, hófehér szárnyunk!
Holnapra beteljesül minden, amire vágyunk!

TÖRŐ: Bazdmeg! Itt a Nikolett apja!

BODOLAY: Hol?

Törő: Ne nézz oda!

BODOLAY: De hol van? Nem látom!

Törő: Észrevet, bazdmeg! Te hülye! Mondtam, hogy ne nézz oda!

KUNCZ BÁCSI: Jó napot kívánok! Megismernek?

Törő: Kuncz bácsi! Hát, hogyan ismernék meg! Jó napot kívánunk! Mi újság? Ki tetszett jönni valaki elé, vagy tetszik utazni valahová? Hogy van Nikolett?

KUNCZ BÁCSI: Csütörtök este összevesztünk, mert elvittem a kutyáját egy zuglói ismerősömnek, mivel én allergiás vagyok mindenféle szőrre. És hát eleve azért engedtem meg neki annak idején, hogy kutyát hozzon a panellakásunkba, mert arról volt szó, hogy csak addig marad itt, amíg a Nikike el nem megy Fatalisztánba. Aztán úgy döntött, hogy mégsem utazik ki. Vagy nekem legalábbis azt mondta, hogy azért nem utazik, mert meggondolta magát!

Törő: Ne tessék haragudni, Kuncz bácsi, de úgy tűnik, hogy nekünk lassan indul a gépünk.

KUNCZ BÁCSI: Csak egy percet várjanak még! Nagyon szépen kérem magukat! Azonnal befejezem!

Törő: Akkor tessék mondani, de gyorsan! Jó? Gyorsan!

KUNCZ BÁCSI: Mit tetszett mondani?

BODOLAY: Azt, hogy gyorsan mondja, amit akar, mert nem akarjuk lekésni a repülőgépet!

KUNCZ BÁCSI: Igen. Köszönöm szépen! Szóval, amikor észrevette a Nikike, hogy elvittem a kutyáját, nagyon csúnyán összevesztett velem, aztán magára zárta az ajtaját. Azt még hallottam, hogy egyik cigarettát gyújtja a másik után, meg hogy nagyon sír, de gondoltam, majd csak megnyugszik, és lefeküdtem aludni. Másnap, mikor indultam volna a hajnali misére, észrevettem a konyhaasztalon ezt a levelet. Csak annyi állt benne, hogy „Bocsássatok meg!”. A rendőrök törték be az ajtaját, és ők vágták le a rózszaszín szalagról, amire felakasztotta magát. Aztán a mentős megállapította, hogy három órája halott. Berakták a kislányomat egy nagy fekete zsák-

ba, és elvitték. Ez tegnap reggel hétkor történt. Azóta nem aludtam egy percet sem. Nem tudom, mit vétett önök ellen és miért nem utazhatott Fatalisztánba, de bocsássanak meg neki! Ez volt az ő utolsó kívánsága. Nagyon szerette magukat! Sokkal jobban, mint engem. A mentős azt mondta, hogy ha csak húsz dekával nehezebb a kislányom, elszakadt volna az a rózsaszín szalag. De ő már három napja nem evett egy falatot sem.

Zene. Kuncz bácsi el. Jobbról beúszik a színre egy kis rózsaszín felbő, majd megáll Hoffman feje felett.

HANG 2: A fényes nap immár lenyugodott,
A föld színe sötétben maradott,
Nappali fény éjjelre változott,
Fáradtaknak nyugodalmat hozott.

Minden ember megy nyugalomra,
Az Istentől elrendelt álmra,
De én, Uram, nem megyek ágyamba,
Mert rab vagyok gyászos koporsómba.

HANG: Hölgyeim és uraim, megérkeztünk Radzsapúrba! A külső hőmérséklet harmincnégy fok, a helyi idő tizennégy óra harmincöt perc. Megkérjük önöket, hogy a gép teljes megállásáig ne kapcsolják ki biztonsági öveiket és maradjanak ülőhelyükön! Köszönjük, hogy utazásukhoz az Air Fatalisztán járatát választották!

HANG 2: Színed előtt minden nap elestem,
Szégyen fedi minden földi tettem,
Nem ébredek holnapi napodra,
Nem fordítom azt megbántásodra.

ARAB (énekelve imádkozik):
Allahu Akbar, Allahu Akbar
Ashadu an la ilaha ill Allah.

Közben Bodolay készülődni kezd a telepítéshez. Felveszi a telepítő ruháját stb. Törő a még mindig a feje fölött lebegő felbőt bámuló Hoffmant nézi, majd Bodolayhoz fordul.

TÖRŐ: Figyelj csak, Bodolay bajtárs! Van itt egy kis probléma!

BODOLAY: Mi van? Miért nem készültök?

TÖRŐ: Tibor azt mondja, hogy ha nem kap push-t, nem hajlandó dolgozni.

BODOLAY: Mi az, hogy nem hajlandó dolgozni? Itt van a tartományi kalifa, itt van a Fatalisztán Petrol vezérigazgatója! Mindjárt kijönnek a mecsetből! Ne most kezdjen már el hisztériázni!

TÖRŐ: Azt mondja, ha te nem adsz neki push-t, ő nem hajlandó dolgozni!

BODOLAY: Honnan adjak én neki push-t?

TÖRŐ: Azt mondja, látott egy adagot a szatyrodban.

BODOLAY (*előhúzza a push-t*): De én ezt kettőnknek szántam.

TÖRŐ: Kettőnknek? De mi nem lehetünk kettesben! Megbeszéltük, nem?

BODOLAY: Én nem bírok két évet várni, Klaudia!

TÖRŐ: Csak egy évet kell kibírnod...

BODOLAY: Egy évet se!

TÖRŐ: Ugyanezt érzem én is, Kálmán! Nagyon kívánlak, de ki kell bírunk! Nem vállalhatunk ekkora kockázatot!

BODOLAY: Hol itt a kockázat? Miért kockázatosabb itt együtt lennünk, mint odahaza? Mindig pontosan tudjuk, hogy hol van a férjed! Ha igazán akarnád, órákat tölthetnénk együtt! Sőt, akár egy egész éjszakát is! Mondom! Ha igazán akarnád!

TÖRŐ: Ne bánts engem, kérlek!

BODOLAY: Én nem bántalak...

TÖRŐ: Nagyon szépen kérlek, ne bánts engem te is! Amióta kint vagyunk, Tibor egyszerűen nem szól hozzám! Minden gesztusával azt érezteti, hogy én tehetek Kuncz bajtársnő haláláról!

BODOLAY: Ez egyszerűen nem igaz! És ezt ő is pontosan tudja!

TÖRŐ: De igaz! Én öltöm meg! Olyan kegyetlenül beszéltem vele aznap este!

BODOLAY: Mi az, hogy te ölted meg, Klaudia! Ne beszélj már hülyeségeket! Akkor mit mondjak én, aki kitaláltam ezt az egészet?

TÖRŐ: Te is olyan kegyetlen voltál!

BODOLAY: Ezt ne kezdjük el, Klaudia! Ne kezdjük el mi is egymást hibáztatni, mert komolyan mondom, hogy én is felakasztom magam!

TÖRŐ: Bocssáss meg! Igazad van!

BODOLAY: Én is sajnálom szegény kis hülyét! Én sem tudok aludni azóta, és mindegyiket odaadnám, ha visszahozhatnám a sírból, de nem mi öltük meg!

TÖRŐ: De miért nem mondtad el nekem, hogy mit tervezel? Miért nem avattál be engem is?

BODOLAY: Azért, mert ha elmondtam volna neked, nem tudtál volna olyan őszintén megdöbbenni, mint ahogy megdöbbentél, mert te nem tudsz hazudni!

TÖRŐ: Dehogynem, Kálmán! Dehogynem!

BODOLAY: Nem tudsz hazudni, Törő bajtársnő! Nagyon szeretlek! El sem tudod képzelni, mennyire!

TÖRŐ: De Tibor is rászokott a push-ra!

BODOLAY: És? Te szoktattad rá?

TÖRŐ: Nem én szoktattam rá, de...

BODOLAY: Hát akkor nehogy már ezért is te legyél a hibás!

TÖRŐ: Ugye összeköltözünk Fatalisztán után?

BODOLAY: Ahogy hazaérünk, kifizetem a feleségem. Adok neki annyi pénzt, hogy nyugodt lelkiismerettel elhagyhassam őket. De addig még nagyon sokat kell dolgoznunk, és ha nem kezdjük el pillanatokon belül, akkor...

TÖRŐ: Üss meg!

BODOLAY: Tessék?

TÖRŐ: Azt mondtam, hogy üss meg!

BODOLAY: De miért?

TÖRŐ: Azért, mert annyira szeretlek! *(Csók.)*

ARAB *(énekelve imádkozik)*:

Allahu Akbar, Allahu Akbar
Ashadu an la ilaha ill Allah.

TÖRŐ: Add ide! *(Elveszi a push-t, majd odaadja Hoffmannak.)* Tessék, Tibor! Taste and enjoy! *(Tibor azonnal felszívja.)* Nagyszerű! Egészségedre! Na, gyerekek! Most pedig szépen nekilátunk a munkának! Először is: ettől a pillanattól kezdve Tibor nem törődik azzal, hogy mi volt meg mi lesz, hanem kizárólag a munkájára koncentráll! Világos?

HOFFMAN: Igen.

TÖRŐ: Akkor ismételd el, légy szíves!

HOFFMAN: Nem törődök semmivel. Kizárólag a munkámra koncentrálok.

TÖRŐ: Hangosabban, bazdmeg!

HOFFMAN: Nem törődök semmivel! Kizárólag a munkámra koncentrálok!

A kis felbő kiúszik.

TÖRŐ: Erről van szó! Rögtön az elején figyelsz, hogy miután Bodolay bajtárs levágta a vezércsonkot, tíz másodperc alatt rögzítened kell a zárszelepet, mert a bélelése körülbelül negyven éves, és szivároghat!

BODOLAY: Ha sorjás lesz a csonk széle, ne törődj velem! Az semmilyen kárt nem tud odabent tenni! Az a lényeg, hogy minél előbb kerüljön rá a szelep!

HOFFMAN: Ne akard már megmagyarázni nekem a szakmát! Én az év telepítője voltam tavaly!

TÖRŐ: Na, akkor ettől a pillanattól kezdve nincs személyeskedés, csak szeretet, tisztelet és bizalom! Világos?

ARAB: Allah...

HOFFMAN: Mindjárt kijönnek!

TÖRŐ: Faszomba! A negyedik lépcsőben, a stabilizátor beüzemelése és az elosztótengely kihajtása között be kell szerelni egy sugárásmérőt. Ezt én teljesen fölöslegesnek tartom, de sajnos ez itt is előírás. Ez volt az egyetlen olyan művelet, amit a Kuncz bajtársnő egyedül csinált. Én akkor már nem tudom elhagyni a vezérlőpultot, úgyhogy ezt kettőtök közül kell elvállalni valakinek.

Kis szünet.

HOFFMAN: Én megcsinálok!

TÖRŐ, BODOLAY *(az öklüket rázva)*: Ez az, Tibor!

TÖRŐ: Igen! Így kell hozzáállni a munkához! Ilyen hittel! Ilyen fanatikusan! Nem hibázhatunk!

BODOLAY: Kijöttek a mecsetből!

TÖRŐ: Gyerekek, kurvára figyeljete, mert a Fatalisztán Petrol vezérigazgatója minden apró, kis hibánkról be fog számolni az IDC-ben Freemanéknek!

BODOLAY: De nem fogunk hibázni!

TÖRŐ: Nem fogunk hibázni, mert ez nem egy lehetőség a sok közül, hanem ez a soha vissza nem térő!

BODOLAY: Figyelj! Figyelj! Nagyon figyelj!

MIND: Hajrá! Magyarok!

ARAB: Napnyugatról érkezett egy magyar madár.
Mondd meg nekem, miért jöttél arany szemű sztár!

Települ a városban a napnyugati sztár.
Mondd meg nekem, honnan jöttél magyar madár!

Aki ide-oda, oda-ide száll napnyugatról.

Magyar madár
Az a Huni Huni Hunniai sztár. Napnyugati
Magyar madár
Az a Huni Huni Hunniai sztár. Hunniai
Magyar madár.

Napnyugatról érkezett egy magyar madár.
Mondd meg nekem, miért jöttél arany szemű sztár!

Települ a városban a napnyugati sztár.
Mondd meg nekem, honnan jöttél magyar madár!

Arany szemű sztár ez a magyar madár!
Arany szemű sztár ez a magyar madár!

Aki ide-oda, oda-ide száll napnyugatról.

Magyar madár
Az a Huni Huni Hunniai sztár. Napnyugati
Magyar madár
Az a Huni Huni Hunniai sztár. Hunniai
Magyar madár.

KÓRUS: Felszálló légáramlat röptet minket az égbe!
Hogy a nap udvarában tündököljünk végre!

TÖRŐ: Mi van, Bodolay bajtárs? Mit baszakodsz még mindig ott?

BODOLAY: Szorul az elosztó tengely!

TÖRŐ: Nem zsírozta be?

BODOLAY: Nem, mert ez is a Nikolett feladata volt, te meg elfelejtettél szólni!

TÖRŐ: Elfelejtetem, bazdmeg, de neked attól még eszedbe juthatott volna! Erőltess még! Van negyven másodperced!

BODOLAY: Gyerekek, ez nem fog bemenni! Ez nem fog bemenni, soha!
TÖRŐ: Úristen! Ezen nem bukhatunk el! Harmincöt másodperc!
HOFFMAN: Fordíts rajta! De ne abba az irányba! Gyere ide! Vedd át a zárómodult!
Helyezd áram alá, Klaudia!
TÖRŐ: Meg fog rázni!
HOFFMAN: Kapcsold már be, bazdmeg! Ez az! Bent van!

Innentől kezdve mindenki önkívületben.

TÖRŐ: Bent van! Bent van! Még húsz másodperc!
HOFFMAN: Nem megy be a rögzítő szeg! Itt kell maradnom! Bodolay bajtárs! Egyedül kell felhelyezned a záró modult!
BODOLAY: Egyedül?
HOFFMAN: Igen, de most! Azonnal!
TÖRŐ: Gyerünk, Bodolay bajtárs! Tíz másodperc!
HOFFMAN: Jobb kézzel tartsd a modult, a ballal pedig csatlakoztasd!
BODOLAY: Nem bírom! Nem bírom!
TÖRŐ: De bírod, bazdmeg! Bírod!
BODOLAY: Vááá! Vááá!
TÖRŐ: Bent van! Bent van!
BODOLAY: Indítsd el! Indítsd el!

Törő elindítja. A szerkezet mozogni kezd, majd megjelenik rajta „A SOHA VISSZA NEM TÉRŐ” felirat. Zene: Mussorgsky-től az Egy kiállítás képei. Órjöngés. A továbbiakban a Fatalisztan Petrol vezérigazgatója: Dzsafar El Kader, a Tartományi Kalifa pedig: Musztafa Al Kanda.

KÓRUS: Az ország, az erkölcs, a hit és a nemzet
Vezérelte mindig a cégünk,
Mi hunniai szívvel harcolunk a percig, míg lüktet a vérünk,
Mi hunniai szívvel harcolunk a percig, míg lüktet a vérünk.

EL KADER: Kedves magyarisztáni testvéreink! Ófőméltósága Musztafa Al Kanda, Kumaar Tartomány Rendi Kalifája végtelenül hálás nektek azért, hogy elhoztátok nekünk a *Soba vissza nem térő*t. Hálából fogadjátok a Kalifa bőkezű ajándékait!

TÖRŐ: Csador? Miért kaptam én csadort?

EL KADER: Ez a leggyönyörűbb ajándék, amit asszony fatál férfitől kaphat!

TÖRŐ: Igen? Hát ez nagyon megtisztelő!

KALIFA: Bülbül a dzsál áhhmáláá szupermarket ilmilá drái!

EL KADER: Ez volt a legszebb, a legdrágább modell az egész üzletben!

TÖRŐ: Köszönöm szépen!

KALIFA: Ahibi mei á láláhái!

EL KADER: Ófőméltósága szeretné, ha felpróbálnád!

TÖRŐ: Ööö... Most inkább nem! Talán majd máskor!

EL KADER: Dzsirme ahhmi.

KALIFA: Fádzsálá ahhmi! Áhibi mei á láláhái!

EL KADER: Ófőméltósága szeretné, ha most azonnal felpróbálnád!

TÖRŐ: Hogyne. Persze! *(Felveszi.)* Levehetem?

KALIFA: Báláháilá!

EL KADER: Ófőméltósága még sohasem látott ilyen gyönyörű asszonyt!

TÖRŐ: Köszönöm szépen! Levehetem?

EL KADER: Szeretnénk, ha egész este ebben maradnál!

TÖRŐ: Micsoda? Ezt nem hiszem el, bazdmeg!

HOFFMAN: Tényleg jól áll, Klaudia!

TÖRŐ: Köszönöm szépen, Tibor! Három napja ez volt az első kedves szavad hoz-
zám!

EL KADER: És ti mindig hárman voltatok?

HOFFMAN: Tessék?

EL KADER: Azt kérdeztem, hogy nektek mindig háromfős volt a cégetek? *(Csend.)*

HOFFMAN: Nem. Néhány nappal ezelőtt még négyen voltunk.

EL KADER: És miért nem utazott ki a negyedik munkatársatok?

BODOLAY: Azért, mert erre a munkára csak háromfős teameket kerestek.

EL KADER: És mi lett a kollégátokkal?

BODOLAY: Meghalt.

EL KADER: A fényességes Allah adjon neki örök nyugalommal! Betegség? Baleset?

BODOLAY: Nem. Öngyilkos lett.

EL KADER: Ó! Ne haragudjatok, hogy elszomorítottalak benneteket! Na! Beszéljünk
valami vidámabb témáról! Gyerek? Van gyereketek?

BODOLAY: Hogyne! Persze!

EL KADER: Hány gyereked van?

BODOLAY: Három. Két fiú és egy kislány.

EL KADER: Csak? Nekem tizenkettő! Nincs nálad véletlenül fotó?

BODOLAY: Dehogynincs! Ó Karcsika, a legidősebb...

EL KADER *(Hoffmanéknak)*: És nektek? Nektek nincs gyereketek?

TÖRŐ: Még nincs.

EL KADER: Miért nincs? Betegek vagytok?

TÖRŐ: A férjem és én későbbre tervezzük. *(Csend.)*

HOFFMAN: Nem ismertek véletlenül egy Omar El Ecsedi nevű urat?

EL KADER: Omar El Ecsedit? Mit akarsz te attól az embertől?

HOFFMAN: Szeretnék üzletet kötni vele.

KALIFA: Hal a laha ila dzsára?

EL KADER: Mrdzsira ilá dzsara push.

KALIFA *(nevet)*: Lalahai Madzsari!

EL KADER: Ófőméltósága és én is régi üzletfelei vagyunk Mr. El Ecsedinek! Gyertek!
Elkísérünk benneteket hozzá!

TÖRŐ: Ne, Tibor! Nagyon szépen kérek, ne menj el! Nem akarom, hogy rászokj!

HOFFMAN: Erre nem lehet rászokni! Te mondtad, nem? *(El Kadernek.)* Messze lakik
innen ez a Mr. Ecsedi?

EL KADER: A Kalifa Rolls Royce-ával egy órán belül megjárjuk.

HOFFMAN: Egy órán belül itt vagyunk!

Bodolay és Törő kettesben maradnak.

BODOLAY: Egy órán belül? Jól értettem? Egy órán belül?

TÖRŐ: Kálmán! Nem szabad! Hidd el, hogy én is nagyon szeretném, de ez most túl kockázatos lenne!

BODOLAY: Tudom, Klaudia! Ne félj! Én erős vagyok. Tudok parancsolni a vágyaimnak. Fatalisztán után úgyis akkor leszünk együtt, amikor csak akarunk!

TÖRŐ: Szerintem, mi azért szerettünk egymásba, mert mind a ketten olyan fegyelmeztettek vagyunk!

BODOLAY: Hát igen! Mások azt hiszik, az a szerelem, ha egymásnak ugranak, mint az állatok, de mi bölcsen szeretjük egymást, és sohasem fogunk lebukni.

TÖRŐ: Nagyon-nagyon szeretlek, Kálmán!

BODOLAY: Én is! Mindennél, mindenkinél jobban!

TÖRŐ: Akkor most megvárjuk Tibort, jó?

BODOLAY: Igen. Persze! Fegyelmeztetten megvárjuk.

Csend. Nézik egymást, majd vadul összecsókolóznak. A Kalifa, Hoffman és El Kader egy Rolls Royce-ban ülnek. El kader vezet. A Rolls-Royce-ban...

EL KADER: De miért nincs gyereketek?

HOFFMAN: Ne beszéljünk erről, kérlek!

EL KADER: De miért? Betegek vagytok?

Egy fekete kecske ugrik eléjük.

HOFFMAN: Vigyázz!

EL KADER: Dzsáhárrá máhthalmáj!

Elütik a kecskét.

EL KADER: Ó hádzsámi á fátáhh áziz mudu nervi!

KALIFA: De cseke szuere ahahaj!

EL KADER: Mörmöl Kalifa!

El Kader a Kalifa nyakába teszi az elgázolt kecskét.

HOFFMAN: Mi van? Mit csinálsz?

EL KADER: A fekete kecske rosszat jelent. Vissza kell fordulnunk. Visszaviszünk a szállodába, aztán mi is hazamegyünk. A Kalifa imádkozni akar.

HOFFMAN: De nem úgy volt, hogy elmegyünk Omar El Ecsedihez?

EL KADER: Majd elmegyünk holnap! Addig is szívó fel ezt! Nem olyan jó, mint a push. Irritálja a nyálkahártyát, és egy kicsit hallucinogén, de azért szeretni fogod! Na, gyerünk!

TÖRŐ: Nagyon gyorsnak kell most lennünk, jó? Jó? Kálmán! Figyelsz rám?

BODOLAY: Igen!

TÖRŐ: Ez lesz az utolsó! A leges-legeslegutolsó, aztán egy évig semmi! Jó? Megígéred?

BODOLAY: Igen, igen! Megígérem! Egy évig semmi!

TÖRŐ (*Bodolay nadrágján babrál*): Gyere! Gyere már! Most! Akarom! Akarom! Gyere! Ez lesz az utolsó! Ez! Ez! Ez!

Zene. Internacionálé. Az Ez a harc lesz a végső... dallama.

BODOLAY: Vááá! Vááá!

HOFFMAN: Biztos, hogy jó felé jövünk? Ez a mozi a túloldalon volt, és ezekre a birkákra sem emlékszem!

EL KADER: Persze, hogy jó felé jövünk! Bízd rám! Ott a szálloda a mecset mögött.

TÖRŐ: Istenem! Istenem! Végre! Végre bennem vagy!

BODOLAY: Imádlak! Imádlak! Csak téged! Megértted? Csak téged!

TÖRŐ: Akarom! Akarom! Akarom!

BODOLAY: Soha életemben nem kívántam úgy senkit, mint téged! Megértted? Soha senkit!

TÖRŐ: Keményebben! Kérlek! Kérlek szépen, Kálmán! Keményebben! Csináld még keményebben!

BODOLAY: Imádlak, te büdös kurva!

TÖRŐ: Üss meg! Nem hallottad? Azt mondtam, hogy üss meg! (*Megüti.*) Aaa! Még!

Akarom! Könyörgöm! Még! Aaa!

BODOLAY: Imádlak, te kurva! (*Pofon.*)

TÖRŐ: Aaa! Még! Még! Még!

Hoffmanék megérkeznek. Innentől kezdve szemtanúi az eseményeknek.

BODOLAY: Te mocskos kurva! (*Pofon.*) Te büdös, mocskos kurva! (*Pofon.*) Te büdös, mocskos kurva! (*Pofon.*) Vá! Vá! Vááá! (*Bodolay a földre zuhan.*)

TÖRŐ (*vészjósló nyugalommal*): Ööö... Ne haragudj, Bodolay bajtárs, de jól érzem, hogy te belém élveztél?

BODOLAY: Haaa... Igen...

TÖRŐ: Te normális vagy, bazdmeg? Hogy élvezhettél belém?

BODOLAY: Nem tudom! Ne haragudj! Annyira felizgattál, hogy egyszerűen kikapcsolt az agyam! Elnézést kérek!

TÖRŐ: Elnézést kérsz? Öt éve kényszerítem a férjem, hogy használjon óvszert! Már nem tudok mit kitalálni, hogy hogyan erőltessem rá, annyira szeretne gyereket az a szerencsétlen, te meg gondolsz egyet: belém élvezel, aztán elnézést kérsz?

BODOLAY: Sajnálom...

TÖRŐ: És mi lesz, ha teherbe esek, te hülye? Mi?

BODOLAY: Nem tudom...

TÖRŐ: Na jó, megyek a fürdőszobába! Remélem, van forró víz!

TÖRŐ (*dermedten*): Hát ti? Hogyhogy ilyen gyorsan visszajöttetek? (*Csend.*) Hm? Mégsem vettetek push-t? Meggondoltátok magatokat?

EL KADER: Igen.

TÖRŐ: Igen? Nagyszerű! Tibor! Akkor én most gyorsan lezuhanyozom, aztán készítetek nektek valami vacsorát, jó? (*Csend.*) Jó? (*Egyre kétségbeesettebben.*) Tibor! Miért nem válaszolsz? (*Zokogva.*) Ti mióta vagytok itt?

HOFFMAN: Kálmán!

BODOLAY: Ööö... Tibor! Nahát! Máris visszajöttetek?

HOFFMAN: Meg tudnád fogalmazni nekem, hogy mit jelent számodra a bajtársiasság?

BODOLAY: A bajtársiasság? Persze! Hát ööö... Nézd, ööö... Miért kérdezed?

HOFFMAN: Elég, ha tőmondatokban válaszolsz. Nekem ilyen szavak jutnak eszembe, hogy bizalom, szeretet, tisztaság, őszinteség.

BODOLAY: Hát ööö, igen... Elsőre nekem is ezek a szavak ugranak be! Aztán nagyon fontos még szerintem az egymásrautaltság, a fegyelem... Megfáztál, Tibor?

TÖRŐ: Hagyd már abba! Ezek mindent láttak!

BODOLAY: Nem értelek, Törő bajtársnő. Miről beszélsz?

TÖRŐ: Ezek végignézték, hogy mit csináltunk odabent! Nem érted, te barom?

BODOLAY: Ööö... Ööö...

HOFFMAN: Hány éve csináljátok már ezt a hátam mögött?

TÖRŐ: Ez volt az első alkalom! Esküszöm, hogy ez volt a legeslegelső alkalom!

HOFFMAN: Vigyázz! Folyik a geci a combodon!

Bodolay zsebkendőt nyújtana.

TÖRŐ (*Bodolaynak*): Takarodj már el innen a picsába, te idióta állat!

HOFFMAN: És tudod, az a legmegalázóbb az egészben, hogy én szerettelek téged, és gyereket akartam tőled! Pont tőled, akiben nincs az égvilágon semmi szeretnivaló! Törtető vagy! Önző és nagyon-nagyon középszerű! Értelmes, kifinomult nőnek hiszed magad, pedig csak középszerű vagy, végtelenül középszerű! De már a neved is! Ez a Klaudia! Mintha a legócskább szappanoperából léptél volna elő!

BODOLAY: Tibor, az az érzésem, hogy ez a beszélgetés most kezd átmenni személyeskedésbe, ami nem biztos, hogy jó!

TÖRŐ: Aha! De akkor azért csak szeretted egy picikét, mikor elintéztem neked az Év Telepítője Díjat?

HOFFMAN: Azt nem te intézted el!

TÖRŐ: Akkor ki? Szerinted ki lobbizta ki neked a kuratóriumnál? Vagy azt hiszed, hogy a tehetségédért kaptad? Tibor! Te soha életedben közelébe se kerülhetnél volna egy ilyen szakmai díjnak!

HOFFMAN: Hazudsz, te sötét bunkó! És azért hazudsz, mert lételemed a hazugság! Beleivódott a bőrödbe! Bűzlik belőled! Idáig érzem a szagát!

TÖRŐ: Tibor! Te ne beszélj nekem testszagokról, mert a pofádba röhögök!

BODOLAY: Gyerekek, ez most már tényleg nagyon rossz ízű! Hagyjátok abba, légy szíves!

HOFFMAN: Engem hol akartatok megölni? Itt Fatalisztánban, vagy otthon, mint Kuncz bajtársnőt?

TÖRŐ: Mert szerinted mi öltük meg, ugye?

HOFFMAN: Nem, Klaudia! Nem ti, hanem konkrétan te! Te ölted meg!

TÖRŐ: Na, ide figyelj, te gyáva takony! A Kuncz bajtársnőt te ölted meg! És ráadásul élvezted! Élviztetted, hogy szerelmes beléd az a szerencsétlen kis hülye!

HOFFMAN: Na látod, most meg tudnálak ütni!

EL KADER: Üsd meg a házasságtörőt! Üsd meg a disznót! Házasságtörő! Üsd agyon!

HOFFMAN: Hagyjon engem békén!

KALIFA (*odaugrik Törőhöz és nyújtogatja neki a csadort*): Áhibi mei á láláhái! Áhibi mei á láláhái!

TÖRŐ: Mit akar? Menjen innen!

KALIFA: Fádzsálá ahhmi! Áhibi mei á láláhái!

TÖRŐ: Menj a kurva anyádba!

Törő pofon vágja a Kalifát. Előkerülnek a pisztolyok.

EL KADER (*Törőnek*): Most megdöglesz, disznó!

TÖRŐ: Neee!

HOFFMAN: Mi ez? Mit csinálnak! Jézusom!

EL KADER: Vedd fel a csadort!

TÖRŐ: Ne bántson! Nagyon szépen kérem, ne bántson!

EL KADER: Vedd fel!

Törő felveszi. El Kader kivesz egy vascsövet a Soha Vissza Nem Térő szerkezetéből, Bodolay kezébe adja, majd Törőre mutat.

EL KADER: Üsd meg!

BODOLAY: Tessék? Elnézést, nem értem!

EL KADER: Üsd meg ezt az állatot! Szereti, ha ütik.

BODOLAY: Úristen! Uramisten!

Bodolay eldobja a csövet.

EL KADER: Vedd fel! Vedd fel és üsd ezt az állatot! Ha engedelmeskedsz, viszont láthatod a gyerekeidet, ha nem, agyonlőlek! Gyerünk, Bodolay! Szereted te annyira azokat a gyerekeket!

Bodolay elveszi.

TÖRŐ: Ne! Kálmán! Ne! Nem szabad! Mit csinálsz? Kálmán! Én szeretlek téged!

Innentől kezdve Törő egyfolytában könyörög.

EL KADER: Minél nagyobb az első ütés, annál kevesebbet fog szenvedni! Gyerünk!

HOFFMAN: Nem szabad, Kálmán! Ne higgy nekik! Ezek nem igazi fegyverek! Nem látod? Ezek műpisztolyok! Ezekkel nem lehet lőni!

El Kader a levegőbe lő. Hoffman a fájdalomtól, Bodolay a kétségbeeséstől ordít. Törő sikít. Zene: Tavaszi áldozat.

EL KADER: Üsd meg, vagy agyonlőlek! Üsd meg, vagy agyonlőlek!

Bodolay Törő felé indul.

TÖRŐ: Neee! Kálmán! Szeretlek! Szeretlek, Kálmán! Kérlek! Ne bánts! Ne bánts!

EL KADER: Ha megütöd, hazamehetsz a gyerekeidhez, ha nem, agyonlőlek! Háromig számolok! Egy!

Bodolay önkívületben vállon üti Törőt. Mindenki üvölt.

TÖRŐ: Aaa! Neee! Neee!

FATALOK: Ál Láhál Nubeer! Ál Láhál Nubeer!

(A fegyvereket eldobálva kirohannak, sötét.)

TÖRŐ: Úristen! Hol vannak? Hol vannak?

HOFFMAN: Elmentek, Klaudia! Elrohantak mind a ketten!

TÖRŐ *(rettegve)*: Nem! Nem mentek el! Érzem, hogy itt vannak!

HOFFMAN: De igen, elrohantak! Láttam!

TÖRŐ: De miért van ilyen kibaszott sötét?

HOFFMAN: Valami kivágta a biztosítékot!

TÖRŐ: Vissza fognak jönni! El kell innen mennünk! Hol a mobilom?

Hoffman gyufát gyújt, a fényben megjelenik Kuncz bajtársnő szelleme. Csak Hoffman veszi észre.

KUNCZ: Megismersz, Hoffman bajtárs?

TÖRŐ: Hova a faszba raktam azt a kibaszott mobiltelefont? Kálmán! Hívj egy taxit, és azonnal menjünk ki a repülőtérre!

BODOLAY: Bocsáss meg nekem, Klaudia, én meg akartalak ölni!

TÖRŐ *(üvölt)*: Add ide a mobilodat, te szerencsétlen nyomorult állat!

KUNCZ: Haragszol rám, hogy olyan csúnya szavakat mondattam veled?

HOFFMAN: Nem. Izgalmas volt!

TÖRŐ: Tibor, te kivel beszélsz?

KUNCZ: Ne haragudj, hogy nem jutottam el a csúcsra! Sajnos én ilyen lassú vagyok.

HOFFMAN: Nem haragszom.

TÖRŐ: Tibor, te kivel beszélsz? Nincs itt senki!

KUNCZ: Majd legközelebb, ugye?

HOFFMAN: Igen, majd legközelebb.

TÖRŐ: Nem legközelebb, bazdmeg, hanem most! Most kell innen eltűnnünk! Halló! Egy taxit szeretnék sürgősen a Hotel Radzsapúrhoz! Egy taxit, bazdmeg! Küldjön már valakit a telefonhoz, aki tud angolul! Lemerült, bazdmeg! Ezt nem hiszem el!

KUNCZ: Nem így képzelted el az első alkalmat, ugye?

HOFFMAN: Hát nem.

KUNCZ: Úgy érted, hogy csalódást okoztam neked?

HOFFMAN: Nem. Nem okoztál csalódást.

KUNCZ: Mondjuk én sem így képzeltelek el téged az ágyban.

HOFFMAN: Nem?

KUNCZ: Hát nem. De az az igazság, hogy a valóságban sokkal izgalmasabb vagy, mint az álmaimban. Olyan a szeretkezés veled, mintha egyszerre több férfival lennék!

HOFFMAN: Bocsáss meg nekem, Kuncz bajtársnő!

KUNCZ: Persze, Hoffman bajtárs! Én megbocsátok neked, de sajnos már tizenhárom egész nyolc.

HOFFMAN: Micsoda? Mi tizenhárom egész nyolc?

TÖRŐ: Tibor, könyörgöm, hagyd abba! Ne beszélj magadban, mert én is megőrülök! Haza kell mennünk! Nem érted?

KUNCZ: Persze. Haza mehettek. Ennek nincs akadályja. Nyomja meg háromszor a hatos gombot!

HOFFMAN: Nyomd meg háromszor a hatos gombot!

TÖRŐ: A hatos gombot? Háromszor? Egy lemerült telefonon?

HOFFMAN: Igen.

TÖRŐ: Jó van, bazdmeg, akkor megnyomom neked a hatos gombot háromszor! Tessék! Most boldog vagy?

FREEMAN: Freeman!

TÖRŐ: Ööö... Mr. Freeman... Jó estét kívánok! Itt Törő Klaudia beszél Fatalisztánból.

FREEMAN: Á! Mrs. Törő! Jó reggelt! Jaj, de örülök, hogy hallom a hangját! Jól vannak? Mindannyian jól vannak?

TÖRŐ: Mr. Goodman ott van?

FREEMAN: Nem. Mr. Goodman a kaktuszait gondozza éppen. Ilyenkor senki sem zavarhatja.

TÖRŐ: Mr. Freeman! Segítsenek, nagyon szépen kérem! Szeretnék azonnal hazautazni!

FREEMAN: Persze! Hogyne! Ennek semmi akadályja! Én már intézkedtem is! A szálloda előtt várja magukat egy IFOR osztag! Páncélautóval fogják kivinni önöket a repülőtérre.

TÖRŐ: Tényleg? Ez csodálatos! De hát honnan tudták, hogy bajban vagyunk?

FREEMAN: Ez legyen a mi titkunk!

TÖRŐ (*sír*): Mr. Freeman! Ön megmentette az életünket!

FREEMAN: Ugyan már, Klaudia! Ez a minimum! És nyugodjanak meg! Otthon mindenki hősnek tekinti majd önöket! A munkájuk és a hivatásuk valódi hőseinek, akikre büszke lehet nemcsak az ország és az IDC, de az egész fejlett világ is.

TÖRŐ: Nagyon szépen köszönjük!

FREEMAN: Mr. Bodolay özvegyének olyan életjáradékot fizetünk, hogy még az unokái is mindennap friss virágot tesznek majd pasaréti villáik kandallótetőin a mártír nagypapa hősi fotója mellé. Hát, Klaudia, Tibor... Biztos vagyok benne, hogy az önök rokonaival is meg tudunk majd állapodni egy nagyon szép összegben.

TÖRŐ: Ööö... Nem értem. Miről beszél, Mr. Freeman?

FREEMAN: És engedjék meg, hogy elsőként gratuláljak, mert fel fogják terjeszteni önöket egy magas állami kitüntetésre. Hát, ha nem érik meg, akkor természetesen posztumusz!

TÖRŐ: Ha nem ériük meg? Hogy érti azt, hogy: „Ha nem érik meg”?

FREEMAN: Állítólag még a kis Kuncz Nikolett is kap valamit, amit mi nagyon meg-ható gesztusként értékelünk. Tehát még egyszer! Készüljenek az útra! Na, nem a Radzsapúr-Budapestre! Annál egy sokkal hosszabbra és fájdalmasabbra! És legyenek magukra nagyon-nagyon büszkék!

TÖRŐ: Most hirtelen nagyon rossz lett a vonal! Nem értettem az utolsó mondatát! Ismételje meg, legyen szíves!

KUNCZ: Annyira sajnálom, drága! Annyira sajnálom! Mr. Freeman nem mondta el nektek, hogy egy volt atomerőmű helyén kell telepítenetek.

TÖRŐ: Halló!

KUNCZ: És amikor a *Soha Vissza Nem Térő* teljes kapacitással kezdett üzemelni, a zárszelepből keletkező nyomás megrepesztette a betonszarkofágot.

TÖRŐ: Hall engem? Válaszoljon, legyen szíves!

KUNCZ: Ha időben észlelitek a rádióaktivitást, lett volna némi esélyetek, de te – édes drága Tibor, gyönyörű szerelmem – rosszul kötötted be a sugármérőt.

TÖRŐ: Mr. Freeman!

KUNCZ: Nem elég a légszűrőre csatlakoztatni. Van rajta egy aktiváló gomb is. Nézd csak! Ott! Az a zöld! Nyomd meg! (*Hoffman megnyomja.*) Látod? Most már működik.

A piros mezőbe kúszik a mutató. Ezt Törő és Bodolay is észreveszi.

KUNCZ: Látod? Tizenhárom egész nyolc. Sajnos hat egész kettőtől már halálos. Annyira sajnálom, drága! Annyira sajnálom! De most már melletted leszek mindig! Akkor is, amikor csomókban hullik majd ki a hajatok, és cafatokban köhögitek fel a tüdőtüket! Dzsáhirádá lahilái! Málá áh ál lálhál Nubeer!

HANG: Hölgyeim és uraim! Megérkeztünk Budapestre. A helyi idő, pontosan nulla óra. A külső hőmérséklet nulla fok. Megkérjük önöket, hogy a gép teljes megállásáig ne kapcsolják ki biztonsági öveiket, és maradjanak ülőhelyükön! Köszönjük, hogy utazásukhoz az Air Fatalisztán járatát választották!

KÓRUS: A fényes nap immár lenyugodott,
 A föld színe sötétben maradott.

Sűrű ködben a város,
Nulla óra és nulla perc,
A hőmérséklet nulla fok,
És nincs már tovább.

Nincs tovább!